

[Geert-Jørgensen.]

anerkendt Sygekasse og ind i og ud af Fortsættelseskassen.

Det er altsaa det, Socialministeren nu vil have ændret, saaledes at ubemidlede Arbejdere, som det hedder, skal have denne Forhaandsret til at blive staaende i statsanerkendte Sygekasser med Tilskud fra Staten, selv om de ikke behøver det.

Jeg har nu aldrig rigtig forstaaet den Iver, som Rigsdagen ofte har vist i Retning af at give Statsunderstøttelse til Mennesker, som ikke behøver det, og denne Lyst har ikke blot de to Regeringspartier haft, men det gælder lige saa meget de andre Partier, Venstre og Konservative. Jeg kan bedre tilgive, at de socialistiske Partier gør dette, for det ligger i selve deres Livssyn og deres Syn paa Statsforhold i det hele taget; derfor kan jeg saa udmærket godt se mildt paa det ud fra deres Forudsætninger. Men jeg har aldrig kunnet forstaa, at Venstre og Konservative ud fra deres Forudsætninger har kunnet være saa ivrige — og det har de været saa tidt — efter at give Understøttelser, hvor det ikke behøvedes.

Naar det saa endda var deres egne Penge, de understøttede med, men det er jo nu en Gang Statsborgernes Penge, de for mange Statsborgeres Vedkommende surt erhvervede Penge. Var det deres egne Penge, ja saa var det jo en smuk Handling, men da det er andres Penge, man bruger til at være velgørende med, bliver det ofte betænkeligt.

For det kan nu ikke nytte noget, under hvilken Form saa end Understøttelsen gives, naar den gives til Mennesker, der ikke behøver det, saa faar det altid noget af Fattighjælps-Karakter, det vil sige Fattighjælp under en noget finere Form, og det er Fattighjælp, enten det saa gives til Industriens Mænd eller til Arbejdere eller til andre Klasser. Og dette, at man giver Understøttelser, ødelægger ganske simpelt Folkekarakteren, saadan at alle Mennesker drømmer om, at de vil have Understøttelse af Staten.

Jeg sad forleden og talte med en ellers brav Gaardmand, og han spurgte mig, om jeg ikke troede, de i hans Sogn kunde faa Understøttelse til deres kirkelige Udgifter. Jeg sagde: Trænger I nu ogsaa til Fattighjælp her? Ja, sagde han, vi kunde jo godt have Brug for nogen Understøttelse, for her er mange Valgmenighedsfolk. Vil I have Understøttelse, sagde jeg, er det ikke værd, I kommer til mig, for det ligger ikke saadan for min Politik at uddele Understøttelse, hvor det ikke behøves. Det ned-

bryder Folkekarakteren, saaledes at man tror, man skal hugge noget alle Vegne, hvor man kan hugge noget hos Staten.

Dette Lovforslag synes jeg ogsaa i nogen Maade gaar ud paa at give Understøttelse til Folk, som ikke behøver det, som det hedder til ubemidlede Arbejdere. Men saa er jo Spørgsmaalet: Hvad forstaaer man ved ubemidlede Arbejdere? Den højtærede Socialminister har selv i Forslaget om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring i nogen Maade defineret, hvad man skal forstaa ved en ubemidlet Arbejder, og han har der trukket Grænsen: 5 000 Kr. for en ugift, 10 000 Kr. for en gift, og det kan endogsaa gaa op til 15 000 Kr., under særlige Omstændigheder endnu højere.

Naar vi ude paa Landet taler om Mennesker, der har 10 000 og 15 000 Kr., saa kalder vi dem ikke ubemidlede, og naar den virkelig ubemidlede Arbejder taler om en anden Arbejder, som ejer 10 000—15 000 Kr., kalder han ham ganske simpelt rig. Spørgsmaalet er altsaa, hvad der skal forestaaes ved „ubemidlede Arbejdere“. Selv om en Arbejder ikke ejer Formue, kan jeg ikke se, at der er nogen som helst Grund til at give ham Understøttelse fra Staten, naar hans Indtægt gaar saa højt op, at den ligger over Grænserne — selv om dette sker ved Hjælp af hans Hustrus Fortjeneste —, og jeg kan heller ikke forstaa, at Mennesker er saa ivrige efter at faa Understøttelse af Staten, naar de kan klare sig selv, for det nedværdiger nu altid Menneskers Karakter noget, naar de skal leve paa Understøttelse. Det er al Ære værd, naar en Arbejder og hans Hustru begge arbejder, saaledes at deres Indtægt hæves op over de almindelige Arbejderindtægter.

At Indtægterne er svingende, er rigtigt nok, men det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt har jo saa inderlig Ret i, at det gælder ogsaa alle andre Mennesker i de frie Erhverv her i Landet, at deres Indtægter er svingende. Det har Statshusmændene ude paa Landet sandelig godt nok oplevet i den sidste halve Snes Aar, og det har Haandværkerne og de smaa Handelsfolk oplevet, ja, det er endogsaa saadan, at Mennesker ofte har arbejdet Aar igennem uden at tjene noget. Dette med de svingende Indtægter er noget, alle, der ikke er Embedsmænd, kender, kun vi Tjenestemænd er paa den sikre Side, og det indrømmer vi jo ogsaa overfor alle dem, der lever paa det usikre med de svingende Indtægter.

Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Begrundelse for at give Mennesker, hvis Indtægt ligger højt oppe over Grænsen,